



ΤΟ ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑ ΜΑΣ

ΦΑΡΑΩ

Ἄλλὰ ποιὸς λοιπὸν δὲν τὴν ἄκουσε αὐτὴ τὴ λέξι τώρα τελευταία, ποῦ κατάκτησε τὸ κόσμο ὅλο; Ποῦ νὰ τῶξεραν οἱ μακάριοι ἄρχοντες τῆς Αἰγύπτου πὼς ὕστερ' ἀπὸ 3 χιλιάδων χρόνων ἀφάνεια καὶ λησμονιά, θὰ βγῆ τ' ὄνομά των στὸ κόσμο νὰ κατακτήσῃ καὶ νὰ κυριεύσῃ. Καὶ τώρα παντοῦ σ' ὅλο τὸ κόσμο, παλιὸ καὶ νέο, καὶ γιὰ τὸ κάθε τι θ' ἀκούσῃ κανεὶς τ' ὄνομα Φαραῶ.

Καὶ στὴ μακαρία χώρα τῶν Νεοελλήνων δὲν ὕστερσὶ ἢ κατάκτησις τοῦ Φαραῶ. Καὶ στὸ Ῥεθυμνάκι μας ἀκόμη, πού δείχνει τόση πρόοδος ἔφαττε τὸ Φαραῶ.

Στὸ δρόμο, στὸ θέατρο, στὸ καφενεῖο ὅπου καὶ νὰ παη κανεὶς θ' ἀκούσῃ κάτι γιὰ τὸ ὄνομα στὸ ὅποιο ἀκούων οἱ βασιλιάδες τοῦ παλινοῦ καιροῦ τῆς Αἰγύπτου.

Ὁ δανδῆς, — ὁ λιμοκοντάρος συμπολίτης — ποῦ θὰ συνάντησῃ τὴ κομπῆ δεσποινίδα νὰ κατεβαίνῃ ἀντίθετα ἀπ' τὸ στενὸ δρομάκι, θὰ τὴν πειράξῃ;

— Ἄ! δεσποινίς, πὼς σὰς πηγαίνει τὸ Φαραῶ καπέλλο.

Ἡ μόδα Φαραῶ. Στὰ καταστήματα, στὰ καφενεῖα ὅλα γίναν Φαραῶ.

Ὁ μακάριος καὶ νυσταλέος συμπολίτης εἰσέρχεται στὸ καφενεῖον καὶ προστάζει:

— Ἐνα τάβλι Φαραῶ καὶ ἕνα καφε Φαραῶ.

Τὰ καπέλλα, τὰ μαντηλάκια Φαραῶ τῆς μόδας, στὴν ἡμερησία διατάξῃ, πάντοτε ὁμως γιὰ τοὺς εὐτυχεῖς Θνητοὺς ποῦ μποροῦν διθέσθαι ἕνα κολλαριστὸ εἰκοσπενιάρικο γιὰ ἕνα μαντηλάκι, τὰ δὲ λοιπὰ ἀναλόγως. Δηλ. ἀληθινὴ πληγὴ Φαραῶ γιὰ τὰ δύστυχα βαλάντια τοῦ κοσμάκι. Διαδίδεται μάλιστα, πὼς θάχαμε ψαθάκια παρδαλά «ἀλά Φαραῶ».

Κι' ὁμως ἂν ἡ Φαραωμανία περιορίζετο μόνο στὴ μόδα, ἀπάνω κάτω δὲν θὰ πείραζε. Ἄλλὰ ἡ τόσον κατακτητικὰς διαθέσεις δεικνύουσα Φαραωμανία ἐπεκτείνεται σὲ ὅλα. Ἀφ' οὗ καὶ τὸ Ζεστό, Ζεστό πασσατέμπο ποῦ κάβουνε, τοῦ «λίαν φιλοπροόδου» πασσατεμπᾶ γίνεται Φαραῶ. Γιατὶ βέβαια ὕστερα ἀπὸ τόσους προόδους καὶ τελειοποιήσεις ποῦ ἔκαμε στὴν ἐφεύρεσι τοῦ πασσατεμπικοῦ κλιβάνου του ὁ πασσατεμπᾶς — ὁ τύπος αὐτὸς

κιὰ — ἔδωκε στὸ ἐμπόρεμά του τὴ μοντέρνα αὐτὴ προσωινία καὶ διαλαλεῖ:

— Φαραῶ πασσατέμπο.... Ζεστό εἶναι τὸ πασσατέμπο... Φαραῶ πασσατέμπο....

Γιὰ φαντασθῆτε ὁμως ἂν ξυπνοῦσε κι' ὁ μακαρίτης Τουτ' Ἄγγ. Ἄμεν, ἀπὸ τὸ μακάριο κι' αἰώνιο ὕπνο του, καὶ σηκωνόταν ἀπὸ τὴν ἀνάπαισι καὶ τὴν ἡσυχία του, ποῦ τοῦτῃ διατάραξε ὁ εὐλογημένος Κάφναβον, θὰ τριβε τὰ μάτια του καὶ θὰ παραξενευόταν πὼς τ' ὄνομά του ἔγινε τόσο δημοφιλές.

Τὶ παράξενα πράγματα ἀλήθεια ποῦ μᾶς παρουσιάζουν οἱ αἰῶνες ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλο! Σὲ ποιὸς ἐκπλήξῃς δὲν ἔχομε πέσει, μὰ καὶ σὲ πόσες θὰ πέσωμ' ἀκόμα!?

ΛΑΜΠΡΟΣ ΑΝΤΑΡΗΣ

ΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΤΟΥ ΜΙΡΑΝΤΑ

ΚΑΛΟΙ ΜΟΥ ΦΙΛΟΙ

Γύρω ἀπὸ τὸ φιλολογικὸ τραπέζι τῆς «Ἀθηναῆς» πολλοὶ ἀπὸ σὰς συνωθοῦνται. Ὁ καθένας μὲ τὸν δικαιολογημένο βέβαια μὰ πάντα γνώριμο ἐγωισμὸ τῆς νεανικῆς ὀνειροφαντασίως, θέλει νὰ πάρῃ τὴ θέσι του. Κάπνα θεσοῦλα. Γιατὶ ἔτσι θαρρεῖ πὼς ἐξασφαλίζει μὰ καρεκλίτσα ἀπὸ τὴν ὁποία σιγὰ — σιγὰ θὰ σηκωθῆ, θ' ἀψηλώσῃ, καὶ ποιὸς ξέρει ἂν καὶ θὰ τοὺς ξεπεράσῃ. Τέτοια ἢ γλύκα τοῦ πνευματικῶ φανερώματα;

Νὰ ζῆ κανεὶς ἀνάμεσα στοὺς ὁμοίους του, νὰ κινεῖται ὅπως αὐτοὶ, νὰ σπαταλᾷ τὴ ζωὴ του μὲ τὸ ἔδω, σὰν αὐτοὺς, μέτρο, νὰ περνᾷ, χωρὶς νὰ κἀνῃ ἐντύπωσι, εἶναι ἕως εὐχάριστο γὰρ ἕνα ποῦ ἔχει κουρασθῆ μὲ τὴ ζωὴ. Μὰ γιὰ ἕνα ποῦ μόλις ἄνοιξε τῆς ζωῆς τὴν πορτοῦλα τὴν ἀπειρόφοβη, εἶναι πνιχτικὸ. «Ὅλοι ἀπὸ μᾶς ἀκολουθῶντας ἕνα Νόμο βέβαια φυσικὸ, ἀδιάφορα ἂν ἀσυλλόγιστο καὶ ἡλίθιο, ἕνα ἔχομε πόθο, μόλις πεταχτοῦμε στὴ ζωὴ. Νὰ φανερωθοῦμε. Τὸ κλωσοποῦλι σὰν πετάξῃ ἀπὸ τ' αὐγὸ, φωνάζει τὸ ξημέρωμα τῆς ζωῆς του αὐτῆς. Τὸ διαλαλεῖ. Ἄν τὸ προσέξατε καὶ μέσα ἀπὸ τ' αὐγὸ, ὅπως ἀκόμα βασταίει

ἢ ζεστασὰ τῆς μητρικῆς φτεροῦγας, τὴν ὥρα ποῦ ζωὴ τοῦ σπέρματος ἀρχίξῃ νὰ σπάξῃ τὰ δεσμά τῆς κ' φλίδα τ' αὐγοῦ νὰ καταναλωθῇ διάφανη πρὶν ἀκόμα καλὰ καλὰ «βγῆ ἀπὸ τ' αὐγὸ» τιτιθίζει. Θέλει νὰ φωνάξῃ Ν' ἀκουστῆ. Τὸ ἔδω ν' ἀκούσῃ τὴ φωνοῦλα του τὴ βροφικὴ καὶ τὸ αἰσθανθῆ πὼς μέσα του κρύβεται κ' πρᾶπηγοῦλα καὶ πὼς αὐτὴ ἀρχίσει νὰ κελαρύξῃ. Τέτοια ἢ ζωὴ μικροὶ μου φίλοι, εἶναι ἀδίκος ἐκεῖνος ποῦ τὴν ὥρατα αὐτὰ σημάδι τῆς «ἐμφανίσεως» ἐνὸς νεοσοῦ, δὲν τὰ φλογίζει μὲ τὴν ἔδω του τὴν Ἦνοῦ δὲν τὰ διεσθύνῃ στὸ ξημέρωμα δὲν τ' ἀψηλώνει ὡς τὴν Αὐγὴ.

Σὰς βεβλιώνω πὼς μὰ τέτοια Ἦνοῦ, ἐγὼ τὴ θαρρῶ ὁμοῖα μ' ἐκεῖνη ποῦ ὁ Θεὸς ὅπως ζύμωσε τὸν ἄνθρωπο μὲ τὴν κακὴ τῆς Διμιουργίας λάσπη, τοῦ φύσῃ σε, σὰ νὰ μετάνιωσε ποῦ τὸν δημιούργησε τέτοιο καὶ θέλησε νὰ τοῦ χαρίσῃ τὴ δύναμι νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὸ βοῦκο τῆς ἀσχημῆς ζύμης, μ' ὁρεῖ νὰ ἐξαγνισθῇ.

Γι' αὐτὸ ἔσα καθεὶ «πρωτόλειο» ποῦ στέλνεται στὴν «Ἀθηνα» ἀπὸ παρδάκια π' ἀκόμα δὲν ἀφῆσαν τὰ σχολικὰ βιβλία, τὸ προσέχω μὲ συμπάθεια καὶ πάντα ἔχω τὴ Γνώμη πὼς πολλὰ ἀπ' αὐτὰ δείχνουν φανερά, κἀπνα σπιθοῦλα ποῦ τὴ φυσήσουμε κ' ἐμεῖς «οἱ γεροντότεροι» δὲν θὰ εὐδύσῃ μὰ θὰ φωτίσῃ περισσότερο περισσότερο θὰ δυναμώσῃ καὶ Κορὸς ξέρει ἂν κάποτε τὴ λῶσῃ καὶ σὲ λάμψῃ.

N. ΜΙΡΑΝΤΑΣ

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΛΙΑ ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ

ΗΛΥΤΡΩΣΗ

ΤΗΣ ΜΑΝΝΑΣ

Εἶναι ἡ ἐποχὴ ποῦ βαρὺ τὸ χέρι τοῦ τυράννου χτυπᾷ καθε θύμᾳ του ἀλύπητα, ὅταν χωρὶς δύναμι ἀποκαμωμένο πέσῃ στὰ χέρια του τὰ καταραμένα. Εἶναι ἀκόμη οἱ χρόνοι αὐτοὶ, ποῦ κι' ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς πουλιέται σὰν ζῶον